

Jde sem udělat nástěnku k... Vánocům?

Blbost.

Ježíšek byl sotva trpěn; vlastně skoro disident.

K Silvestru?

Ne.

Možná k závěru čtvrtého čtvrtletí, to zní líp. Ke splnění plánu čtvrtého čtvrtletí druhého roku 8. pětiletky, úplně přesně.

Vyběhla schody do prvního patra, prošla kolem odboru kádrové a personální práce a stanoviště jednotky Civilní obrany, a nakoukla do chodby s Lístkovou kanceláří. Je tu kbelík? Je tu uklízečka?

ANO!

Jak mījela dokořán otevřené dveře na pánské toalety, maličko zvolnila a na uklízečku přátelsky zamávala. Tentokrát si ji pamatovala, byla to tatáž jako posledně.

„Jdu zas na nástěnku,“ zašveholila.

Uklízečka souhlasně kývla a vyšla za ní, na práh.

Znovu zopakovat celou tu choreografii pohybů, ušklíbla se Daniela. Zaklepat, vzít za kliku, poprosit poklízečku.

Zaklepala, vzala za kliku, a už už se chtěla obracet, když se klika překvapivě podvolila a dveře otevřely.

Od stolu k ní vzhledl zachmuřený soudruh Lístka.

Daniela na zlomek sekundy zkoprněla. Lístka povytáhl tázavě obočí.

„Promiňte, že ruším, já si tu jdu... pro písmenka.“

„No tak si poslužte,“ pokynul jí mrazivě.

Daniela prošla kolem jeho stolu a bez hnutí brvou otevřela odemčenou skříňku za jeho zády.

V hlavě jí zas hučelo a žaludek měla sevřený.

Slyšela šustění Lístkových písemností, tahy jeho pera po papíře.

Natáhla se pro krabici s propagandistickými materiály, z rukávu vytáhla srolovanou žádost o výjezdní doložku a do příslušné kolonky bleskově vlípla Lístkovo razítko.

Cítila, jak se odsunul od stolu a židlí ji prakticky přimáčkl ke skřínce.

„Omlouvám se,“ zabrblal stranický úředník, zatímco vstával.

Daniela schovala žádost do krabice s písmenky.

„Děkuji,“ odpověděla mechanicky a kvapně vyšla z kanceláře.

O chvíli později už sundávala v zasedací místnosti původní výzdobu nástěnky.

Neměla tušení, co na ni přišpendlí, a upřímně jí to bylo docela jedno.

„Jenom jeden prstíček si ohřeju,“ prohodila vesele, když vcházela do Maxova ateliéru.

„Tak pojď, ty moje jeskyňko,“ usmál se na ni Max a zlehka ji políbil na tvář.

„No a když už jsem teda vevnitř... Chceš prvně sex, nebo konverzaci?“ Daniela se zastavila u rozkládacího gauče, očividně připravená k obojímu.

„Človče, nejsem stroj! Nejdřív mě musíš trochu svádnout...“ ohradil se se smíchem Max.

„Tak si pusť nějakou romantickou hudbu,“ nadhodila Daniela a protočila furiantsky panenky.

Max zhasl světlo své prohlížečí lampy a odložil plastové pouzdro s diáky do kožených desek.

„Hele, povídej, co máš na srdci, a já uvidím, jestli ti dám,“ poškádlil ji.

Daniela zůstala strategicky stát, bylo možné, že se bude muset co nejdřív začít lísat.

„Hrozně, ale opravdu hrozně, a opravdu mimořádně, a slibuju naposled, tě chci poprosit, jestli bys mi nepomohl dostat výjezdní doložku do Německa. Je to taková výjimečná příležitost... Cesta s kamarádkou, co tam má rodinu...“

„S kamarádkou, jo?“ zeptal se Max pochybovačně.

Žárlí, on žárlí! uvědomila si dojatě Daniela.

„Ano, s kamarádkou,“ odpověděla s největším možným důrazem.

Max váhavě klouzal očima po desce stolu.

Trvalo, než promluvil.

„To vůbec není lehký... Nemysli, že je to pro mě lehký.“

„Já vím,“ řekla a políbila ho na čelo. (Tušila, že bude třeba sáhnout k lehkému fyzickému nátlaku.)

„A nadřízení v práci ti to povolí?“ napadlo jej náhle, možná v naději, že nebude jeho konexí třeba.

„Jo, to už mám potvrzený.“

„To se teda divím,“ poznamenal.

„Hm, to proběhlo vcelku bez problémů,“ dodala ještě, svým způsobem pravdivě.

Nastalo opět ticho.

„Prosíím,“ sklonila se k němu a zašeptala.

Vstal a přitáhl si ji k sobě.

„Nic neslibuju, ale pokusím se.“

„Jsi maximální Max,“ vtiskla se mu do náruče.

Vníkala, že jí hladí vlasy, že jí do nich několikrát políbil, připadal jí blízký víc než kdy dřív. Ráda by se ho zeptala, nač myslí, ale raději to neudělala. Klidně možná myslel na vodní turbíny nebo cestopisný film, nedivila by se.

Stála tam a nasávala jeho přítomnost, jejíž ztráta – a to už nyní bezpečně věděla – ji bude nejvíce bolet.